

tilbage, thi jeg indser ikke, at de paagældende kunne have nogen Nytte af, at det bliver forkastet. (*K. M. Klausen*: De kunne heller ikke have nogen Skade deraf.) Jo, hvis det ærede Medlem vil have andet ud deraf end Valgfæsk, kunde de have Skade deraf. Hvis de ad Aare komme igen, og der foreligger en gunstig Situation, skader det i høj Grad, at Forslaget en Gang er blevet forkastet. Det er det, som gør, at saa mange Ændringsforslagsstillere tage deres Forslag tilbage. Det sker ikke, fordi de anerkende, at de reelt set egentlig burde tages tilbage, men fordi de ikke ville skade Sagen i paakommende Tilfælde. Jeg vil, som sagt, ikke misunde de gamle Folk, om de kunne faa nogle Skillinger, men jeg tror, at Stillingen er saaledes, at de ikke faa andet ud af det, end at der tales kønt for dem. Det kan være meget godt, jeg skal ikke kritisere det ærede Medlems anbefaling af dem, men jeg tror, at det var heldigst, om det ærede Medlem tog sit Forslag tilbage. Hvis han ikke gør det, er jeg jo som ærede Medlemmer ville vide, forpligtet til som Fler-tallets Ordfører at opfordre Tinget til at forkaste det, og det gør jeg herved.

Det var kun disse Bemærkninger, jeg vilde gøre. Med Hensyn til Jordebogshistorien skal jeg som sagt bemærke, at jeg vilde ønske, vi kunde komme til et Resultat; saa at vi bleve fri for at faa Forhandlingen om denne Sag tiere.

Jessen: Det er blot nogle faa Bemærkninger, jeg vil tilade mig at gøre i Anledning af den ærede Ministers Udtalelse. Naar den højtærede Minister udtalte, at der ikke kan drages nogen Parallel mellem Skatteforholdene paa den anden Side af Grænsen og Jordebogsafgiften, kan jeg ikke indse, at den højtærede Minister har Ret. Den Gang Skatteforholdene ovre paa den anden Side skulde ordnes efter preussiske Forhold i Henhold til preussisk Resolution af 21de September af 1867, gik de ud fra det samme som her. Da de fandt Ordet Kanon, gik de ud fra, at der maatte skjule sig en privatretlig Afgift derunder, som skulde indbetales til Staten som Kvotadel af Stats-skatten, og som selvfølgelig ikke skulde betragtes som Statsskat, men som Ekstraskat. Jeg kan ikke se rettere, end at det er det samme Forhold, som gør sig gældende her. Vi have Jordebogsafgiften ifølge den Bestemmelse om Skatternes Ordning, som findes i Lov af 29de Marts 1867. Derfor kan jeg absolut ikke andet

end at gaa ud fra, at naar Rigsretsdømmen anerkendte Beboernes Krav om at blive fri for denne Kvotadelsskat, fordi det er en Ekstraskat og ikke en Skat, som er paalignet i Forhold til de øvrige preussiske Beboeres Skat, bør ogsaa Beboerne af de 8 Sogne og de andre Distrikter, som have samme Afgift, kunne kræve at blive fri for denne Skat, der absolut efter den Forklaring, som jeg synes er rigtig, maa være en Ekstraskat og ikke en Domæneafgift. Med Hensyn til de Oplysninger, som den højtærede Minister gav angaaende de større Gaarde, der have Dominialafgifter skal jeg fuldstændig give ham Ret i, at der er enkelte større Gaarde, som have en Domæneafgift at svare, fordi de i sin Tid have faaet deres Gaarde for billigt Køb af Staten, og fra disse Gaarde er der ogsaa solgt en Del Jord, som selvfølgelig ogsaa har en Domæneafgift at svare. Det udgør i alt ca. 250 Tdr. Hartkorn, som er Domænegods, og altsaa med Rette tilkommer at svare Jordebogsafgift. Men derimod de Ejendomme, som kom ind under den danske Stat og bleve indlemmede under danske Forhold, synes jeg ikke burde have andre Skatter end Landets øvrige Beboere. Jeg kan ikke gaa ud fra andet end, at det maa være saaledes, for at de kunne bevise ved de gamle Kontrakter, Kontrakter som ere to Hundrede Aar gamle, at det er Ejendomsgaarde og ikke Domænegaarde eller Fæstegaarde, hvoraf der skulde svares Fæste eller privatretlige Afgifter. Med Hensyn til den Ulighed, som er der ovre i Jordebogsafgiften, er det selvfølgelig, at den ikke stammer fra Hartkornsfordelingen men fra Matrikuleringen 1770—1780. Det var, som jeg før bemærkede, de Jorder, som havde en høj Bonitering, der fik en høj Skat, medens de der havde lave, sure Jorder, kun fik en lav Bonitering og en lav Skat. Men da disse Jorder kom i Kultur, da Hartkornsfordelingen blev gennemført, var det, naar de gamle Skatter skulde fordeles paa Hartkornet med 6 Rdl. og 80 Sk., en Selvfølge, at Ejendommenes Jordebogsafgift vilde komme til at staa i Forhold til det Hartkorn, de nu fik, efter de boniterede Tønder, de havde før. Derfra stammer de store Forskelligheder, som er en lige saa stor Uretfærdighed som alt det andet, fordi den er saa ulige fordelt. Der er enkelte, der have 16 Kr. pr. Td., medens der er andre, der ikke svare en Øre, skønt de have lige saa god Jord. Endelig vil jeg takke den højtærede Minister, fordi han lovede at ville tage Sagen op til en saa velvillig Undersøgelse som